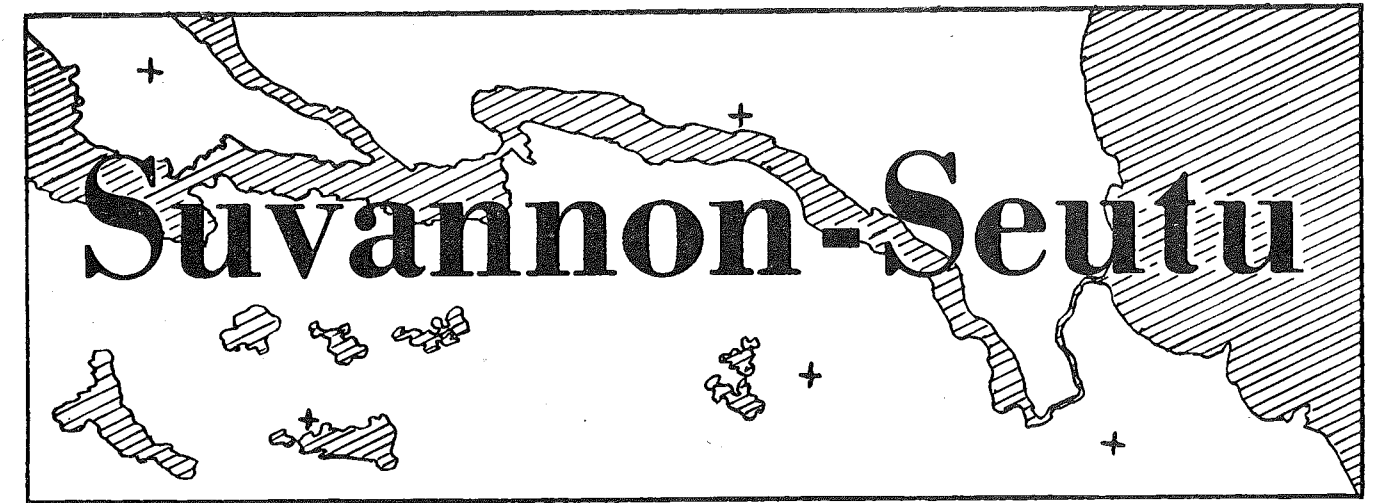

N:o 5 LOKAKUU

Suvanto-Säätiön julkaisema aikakauslehti

1966

Sakkola-juhla Viialassa 7. 8. 1966.

KUNNIAKÄYNTI SANKARIHAUDALLA

Kuvassa Suomen, Kiviniemen Nuorisoseuran ja Viialan Karjala-seuran liput vartioineen.
Puhumassa Tauno Huuska.

Tapulin variossa

Luukkaan 16 luvusta väärästä
huoneenhaltijasta.

Amerikan suomalaisten mukana pyrki kotimaahan eräs vanha sokea mies, joka oli asunut vieraalla maalla jo useita vuosikymmeniä. ”Mitä sinä siellä enää teet? Eihä sinulla ole Suomessa enää elossa ketään sukulaisia ja tuttavvia, etkä sinä näe mitään” sanoivat hänen ystävänsä. ”En halua muuta kuin saada hengittää kotiseudun ilmaa”, vastasi mies.

Mekin muistamme nyt täällä kotiseutua. Muistamme, kuinka siellä oli kesä. ”Siel on kauvan jo kukkineet omenapuut. Siel on siintävät seljät ja salmien suut. Siel on vihreät metsät ja mäet — Siel on kaihoja kukkuvat käet”.

Me saamme nyt kulkea ajatussissamme Sakkolaan. Emme näe kotipaikkaamme, mutta tuntuu kuin hengittäisimme täällä kotiseudun ilmaa. Tuntuu kuin olisimme tuoneet muknamme kappaleen Karjalaa. Muistojen kera alkaa avautua pienistä asioita. Virsi, jonka äsken veisasimme, oli monia vuosikymmeniä Sakkolassa toiminut pastori Vikmannin saarnavirsi. Tekstin, jonka kuulumme, luki

kirkkoherra J. Silvennoinen 36
vuotta sitten Sakkolassa. Se kertoo
vääristä taloudenhoitajasta, joka
menetteli omavaltaisesti herraltaan
saamansa omaisuuden kanssa. Me
olemme kaikki Jumalan talouden-
hoitajia. Ihmisen ruumiinrakenne
on niin monimutkainen ja hienora-
kenteinen että tarvitaan erikoistu-
neita lääkäreitä sitä hoitamaan.
Tällaisen hienorakenteisen koneis-
ton Jumala on antanut meidän hoi-
dettavaksemme. Hän on antanut
meille vanhemmat, puolison ja lap-
set, joista myös olemme vastuussa.

Elämässämme on ollut monia inmeellisiä käänteitä. Emme unohda koskaan sitä kun kuljimme savista tietä lehmien jäljessä tuntemattomia kohtaloita kohti. Miehet olivat ankarassa työssä kotiseutua puolustamassa. Tämäkin on koettu.

Nyt kysyy Jumala, kuinka olemme hoitaneet tätä taloutta, jonka olemme Häneltä saaneet. Omaisuutemme ei ole meidän. Älkäämme unohtako että kaikki on saatu lainaksi, se jää tänne silloin kun elämämmme on lopussa. Raamatun taloudenhoitaja teki vääryyttä isännälleen. Jumala tahtoo että käytämme Hänen antejaan yhteiseksi hyväksi 1916 oli kerran Käkisal-

messa laitettu kolehtihaaviin tuhatmarkkanen. Se oli suuri raha siihen aikaan. Kuka tuon lahjaⁿ antaja lienee ollutkaan niin ainakin hän tahtoi uhrata paljon toisten hyväksi.

Jumala on nöyrien ystävä. Näemme, että merkillinen käsi on tarttunut meihin. On hyvä että nyt tulit tänne. Sinulla on hyvä koti kaikkinen mukavuuksineen. Onko sinulta sieltä avoinna tie taivaaseen, vai ovatko yhteydet poikki?

Eräs liikemies oli joutunut vaikeuksiin. Hän oli myynyt velaksi ja antanut asiakkailleen maksuaikaa, kun hän sitten rupesi perimään pois velkaansa, sai hän velallisistaan vihamiehiä. Näin käy usein maailmassa. Me olemme Jumalalle paljon velkaa, kaiken sen, mitä me omistamme, ja Hän on ystävä, joka voi ja tahtoo auttaa silloinkin kun ihminen ei enää mitään mahda.

Eräs lapsi oli saanut ankaran taudin. Lääkäri sanoi ettei ole toivoa. Mitä minä teen? kyseli epätoivoinen isä. Vain Kristus voi hänet parantaa, vastasin. Ja ihme tapahtui. Lapsi parani. Jumalan kädessä on meidän elämämme. Hän kantaa meidät ijäisiin majoihin.

Sakkola-juhla Viialassa 7. 8.

Sakkolan pitäjäjuhliaan Viialaan oli kokoontunut runsaasti sakkolalaisia ja karjalaisia. Juhlajumalainpalveluksessa Viialan kirkossa suorittivat liturgian Viialan papit rovasti M. Koskela ja past. P. Hytönen. Saarnan piti Helsingin maaseurakunnan rovasti Arvo Liesmaa, joka oli ollut Sakkolassa pappina monia vuosia. Hänen saarnansa on julkaistu toisessa paikassa tätä lehteä. Viialan kirkko oli täyttynyt ääriään myöten juhlaväestä, josta osan oli jätävä ulkopuolelle, kun ei sopinut sisälle.

Välittömästi Jumalanpalveluksen jälkeen oli kunnianosoitus sankarihaudalla ja Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä. Sankarihaudalla puhui Tauno Huuska ja seppeleen laskivat Aino Salonen ja Viljami Pylkäs. Karjalaisten muistomerkille laskivat seppeleen Asta Valkonen ja Väinö Vuorinen. Iivari Karpanmäki lausui osan kirjoittamastaan runosta Vanha kalmisto. Tilaisuuteen osallistuivat Kiviniemen Nuorisoseuran ja Viialan Karjalaseuran liput, sekä Narvan soit-

tokunta, joka esitti alussa Goethen hymnin ja säesti yhteisesti laulettua virren 462.

Sitten alettiin siirtyä juhlapaikalle keskuskansakoululle, jossa ravinto-
laa pitivät Viialan-Kiviniemen Mar-
tat. Kun juhlan alkuun oli aikaa
lähes kaksi tuntia niin oli hyvä ti-
laisuus juoda kirkkokahvit ja kes-
kustella kaukaakin saapuneiden ys-
tävien ja naapureitten kanssa.

Päiväjuhla alkoi Narvan Ns. soit-
tokunnan esityksillä V. Punkarin
johtolla. Sitten kajahti voimakkaa-
na Karjalaisten laulu soitto-
kun-
nan säestämänä. Uosukaisen pik-
kutytöt ja pojat esittivät kalevalai-
sen toivotuksen: "Tervetultua talo-
hon". Varsinaisessa tervehdyspu-
heessaan Helmi Uosukainen toivotti
myös läheltä ja kaukaa saapuneet
juhlavieraat tervetulleiksi. Näitä
juhlia odotetaan ja tänne on nytkin
tullut väkeä joka puolelta Suomea.
Mikä on se voima, joka saa entiset
sakkolalaiset niin runsaslukuisesti
saapumaan näihin juhliin? Ehkä se
on se henkinen ja hengellinen pe-
rinne, jonka olemme tuoneet muka-

namme Sakkolasta. Tätä perinnettä on syytä edelleenkin vaalia. Toivotaan että saisimme mukaan nuorempaakin polvea enemmän myös tällaisten juhlien järjestelyyn.

Kanttori Aaro Lehmusvuori esitti viululla kaksi kehtolaulua kanttori Antti Kuisman säestämänä. Yhteisesti laulettu Karjalan kunnalla jälkeen astui puhujan paikalle maisteri kansanedustaja Esko Koppanen. Hän aloitti ajankohtaisesta asiasta, Afrikan kansojen vapauspyrkimyksistä.

Meidän on myönnettävä että mus-
tilla kansoillakin täytytty olla oikeus
itse määrätä omista asioistaan. He
ansaitsevat samanlaisen vapauden,
mikä on valkoihoisillakin. Myös
meillä suomalaisilla on ollut suuri
vapaudenrakkaus kautta aikojen,
mutta vielä elävä sukupolvi on tä-
män itsenäisyyden saavuttanut.
Osaamme antaa sille suuren arvon.
Nyt on kuitenkin nähtävissä hu-
olestuttavia merkkejä maamme si-
säpolitiikassa. Puhuja ei ollut tyyty-
väinen nykyiseen hallituskokoomuk-
seen. Ei voi olla oikein että kan-

sanedustajat esittävät valtion pusista annettavaksi eri tahoille rahaa vain siksi että oma edustajantoini jatkuisi edelleen. Emme selviä valtion rahapulasta verojen korotuksilla. Täytyy käsittää että valtion menot on rajoitettava tulojen mukaan eikä päinvastoin.

Meidän karjalainen heimomme on hyvin menestynyt niiden runsaan kahdenkymmenen vuoden aikana, jonka vaellustiemme on kestänyt. Emme voi tästä kiittää vain yhteiskunnan tukea, jota sitäkin saatiin alkuaikojen vaikeuksissa vaan karjalaisten oma yrittäminen ja sisukas työ, sekä usko tulevaisuuteen, ovat olleet ne tekijät, joiden varassa on kukin alallaan päässyt eteenpäin. Karjalaisen kulttuurin vaaliminen on meidän tehtävämme, etenkin karjalaisen kulttuuriperinteen tallettaminen tuleville sukupolville. Mutta emme saa jäädä vain muistojen varaan, vaan nykyisyyden on elettävä. Karjalaisten on oltava aktiivisesti mukana tätä maata rakentamassa.

Knttori Antti Kuisma, joka tornii nykyisin Järvenpään kaupungin kanttorina, esitti yksinlaulua: Wu-rec: Lapsuuden koti ja Armas Maasalo: Kanna kirkasta mieltä. Aaro Lehmusvuori säesti.

Seurasi noin tunnin pituinen väliaika, joka käytettiin tarkasti hyväksi keskinäisen seurustelun merkeissä ja ravintolan antimia nauttien.

Torvisoittokunta kutsui jälleen yleisön sisään ja ohjelma jatkui. Koululaiset Helena Väyrynen ja Christina Grönholm lauloivat Due-tona, Kotimaani ompi Suomi sekä On kesän kirkas huomen. Juhlarunon "Kotiseudun muistolle", oli tilaisuutta varten kirjoittanut Bertta Koivumäki, kotoisin Röykkälästä ja runon esitti ylioppilas Airi Käppi. Esityksen jälkeen kutsuttiin kirjoittaja esille.

Yhteisesti laulettu Hämäläisten laulun jälkeen luovutti Suvanto-

Tytöt ja pojat leikkivät.

Säätiön puolesta teknikko Yrjö Raaska Sakkola viirit Viialan kunnalle ja seurakunnalle. Puheessaan hän huomautti että hyvä ja kitkaton yhteistyö on vallinnut Viialasakin varsinaisten kanta-asukkaiden ja Sakkolasta muuttaneiden välillä. Yhdessä on uutta kotiseutua rakennettu. Viialan kunnan puolesta otti viirin vastaan kunnanhallituksen puheenjohtaja Heikki Vadén, joka kiitti Suvanto Säätiötä osoittamastaan huomaavaisuudesta Viialan kuntaa kohtaan. Seurakunnan puolesta ottivat viirin vastaan kirkkohallintokunnan puheenjohtaja Usko Uotila ja pastori P. Hytönen. Viimemainittu puhui karjalaisten tuomasta lisästä Jumalanpalveluksiin ja etenkin virrenveisuuseen.

Rouva Eeva Koiranen esitti katkelman näytelmästä Opri syvällä antaumuksella. Hänen esityksensä liikutti erikoisesti niitä, jotka olivat samoja kohtaloita kokeneet.

Vapaan sanan aikana käytti ensimmäisen puheenvuoron talousneuvos Aleks Kallonen. Hän toivotti juhlanosanottajat tervetulleiksi ensi kesän Sakkola juhlaan Lem-

päälässä. Kun juhla oli viime kerralla Lempäälässä, paljastettiin siellä runoilija Aleksanteri Aavan muistomerkki. Ensi kesän juhlaan saakka on aikomus saada julkisuuteen Aavan julkaisemattomat runot, joita neiti Esteri Pitkänen on kerännyt yli 200 kpl. Sanomalehti Karjalan terveyshyöksen toi Seppo Tikka, muistuttaen Karjala lehden merkityksestä hajalle joutuneen heimon yhdyssiteensä. Mainoshoitaja Eka Karppanen toi Helsingin Sakkola seuran terveyshyöksen. Lopuksi Uuno Pulakka puhui Suvanto Säätiön puolesta. Kun näitä pitäjäjuhlaa alettiin järjestää niin ennusteltiin että kestää korkeintaan kolmekymmentä vuotta kun karjalaiset ovat sulautuneet muun Suomen väestöön ja nämä juhlat loppuvat itsestään. Siitä on nyt kulunut yli kaksikymmentä vuotta, mutta karjalaiset kokoontuvat näihin juhliinsa yhtä lukuisasti kuin alkuaikoinakin. On hyvä että näin tapahtuu, sillä karjalaisuus on kokonaan oma elämänmuoto ja olisi suuri vahinko, jos se katoaisi. Lopuksi hän kiitti juhlan järjestäjiä, ohjelmansuorittajia ja juhlayleisöä, joka oli niin lukuisasti juhlaan saapunut. Juhla

Eka Karppanen:

Suurpeä Miko imukoasumoottor

Kaik sakkuloist vissii sekä usjat noapurpitäjöisistki tiesiit ja tunsitt Suurpeä myllyn ja sahan Viiksalahe. A siinhä se ol jyrkä penkerie peäl, Sipiläise kaupha kohalt Valkjärve ja Lupra kyllii erkaneva tie varres. Ylämäk ol tienuo nimelteä, vaik ois se soattant olla Ylätoineki ko penkerie al olevoa Pitkäse Manu talluo sanottii Alatoisiks.

A siint tuo mylly- ja sahavärkki ol erikoine, jot sei olt misseä rannas. Kunno jokkie ei olt likmail ja Parantolarantoaki ol matkoa par virstoa. Amut se käiki sit yksistää moottorivoimal.

A milläs työ luuletta jot se moottor käi? Kirassil vissii, tai hienommi sanottun petruolil. Mut miepäs

~~~~~

päättyi yhteisesti laulettuun Maamme lauluun.

Ilmojen haltija suosi juhlia. Ei ollut ihan kirkas auringonpaiste, mutta ei vettäkään satanut joten oli hyvä ulkonakin ystävien kera rupatella. Oli vain vahinko että koululle kiinteästi asennetut kovaäänislaitteet eivät toimineet tyydyttävästi, joten kaikki halukkaat eivät voineet seurata ohjelmaa. Kaikki eivät sopineet juhlasaliin. Arvioitiin juhlassa olleen noin tuhat henkilöä. Autoja oli koulun kentällä pysäköity yli kaksisataa.

Juhlaan oli Karjalan Liitto lähettänyt seuraavansisältöisen adressin:

Kotiseudun muistojen merkeissä kokoontuneille sakkolalaisille lähettämme lämpimän tervehdyksemme.

KARJALAN LIITTO

Eemil Luukka Simo Härkönen

Sekä sähkösanoma: Sydämellinen tervehdyksemme Sakkolan välle jota alati muistamme. Esteri ja Joonas Laurila.

muistan sellase kauven ko ne konniet pyöriit ilma kirassittaki, paljail puupalikoil ja saharoskil!

Kaik kolmiskymment ajastalkoa eläniet karjalaist ja muutki teä moa asujamet vissii muistoat, mite autotki käivät häkäkoasul. "Puu pulast pelastoa", sanottii sota-aikan.

No mien kyl uso Suurpeä Mikon kärsinie. Hänelhä ol mylly ja saha lisäks Viiksalahe kommeimpin pietty tila ja pytink. Mut mikä lie soant ainakoa sil roasoa misteä pulast häne hommoa-moa sellase puusyojä konnie, meä tiije.

A nytpäs mie tarinoin ki teä jutu omalt osaltai alust loppuu ast.

Mei pere ol muuttant Petäjärvelt Viiksalahtie ja nii mie jouvuin käymä Viiksalahe ylemmäs kansakoulus kaks luokkoa. Koulu peäopettajan ol Anna Koirane ja toisen opettajan ol Anna Katri Kokko. Mut heijä lisäksie ol meil pojil käsityöopettajan senaikane koulu johtokunnan puhejohtaja Mikko Suurpeä. Muistelen mieki nikkaroinein siel yhtä ja toista, kapustoa, leipälautoa, kirvesvartta.

Vissii Suurpeä Mikko näk miut tarpieks nokkieks käsistä ja jot miul olliit peukalot oikijois paikois, ko heä jälkiepä pestas miut heil jonkinlaiseks renkpojaks.

Pienhä mie tietyst olin renkiks pätö nallikka, pienkasvunekki ko olin, mut kyl mie siel ihva oikeita miehe töitä tein. Hoisin elukkoi leäväs, panin hevosta valjaksii, olin kyytpoikan ja millo missäki askares. Vettä ei tarvint kaivost nostoa — se tul puole virsta peäst Vastameä kuppies olevast lähekaivost putkie myötä itsestä.

Mut siel myllyl ja sahal, sielhä niitä hommi piisas. Sin ol justii soatu uus ihmekoneki — imukoasumoottor kuuluu ollien. Aikamoine

vekotin se olki. Emmie uo mokolamalaista nähnt misseä muuvoal viel tähäkeä ikkeä männes, vaik sitä o tult jo kaks kolme mokomoa lisseä.

Yhelviisii ol kummastelt outuo konetta usjemp akkomaine jauhattaja tai sahuuttaja tullesoa setekoinie Suurpeäl. — Ikiliikkujakos sie uot alkant tän puuhoamoa?

— Älä virka mitteä! Kaikkieha sitä, ihmetteliit isännät. — Uot sie vissii jot ei se syö meijä rukkeitaki?

Kaikest parraite miu mielehei o jeänt tuost konniest sen suuret vauhtpyörät kahepuole molemmil kuppeil. Ne olliit paksut ja raskoat, ainaki aikamiehe korkuist ja koplattu kesest sammoa akseli. Niist pyöräst se pantii käymeäki. Muistan itseki mornie roasoa ollein kiskomas niist vähil voimillai — toisii apun tietyst.

Toiseks muistamise veärtti ol se mahottoma suur häkäpytty, mis se voimakoasu synty. Kato peäl sin ol kans, mikä ruuviloist veännetti auk, sit mätetti sisuksii puupilkeittä hevoskuormallise verra ja kans ruuvattii toas tiukast kii. Alloal olevast luukust sin sit pantii tul nii jot palikat alkoit palloa kylemäl ja kytemise synnyttämä häkä virtaa moottori ja sysipyty välil olevoa koasusäilyö. Sielt se koasu sit soatii konetta pyörittämmeä.

Sit ol viel se häkäpyty al aikamoine allas, mis yleikos pit olla vettä. Talvisaikoa mie kuskasin luntta hevoskuormittai siihe sulamo. Sivutuottien sielt soatii sit tärpättii. Ja ol siel toineki pienemp allas, nihi niinikkeä kerähys toista sivutuotetta — tervoa.

Mut kyl se ol hupa puol tuo häkäpytty, oikija ahmatti. Mie hoailin sil kaik likmaihe kävyt, puukuoret ja palikat. Sit mie sahailiin pätkiks rimat ja riuvut. Oikei vasite

hommittii sin katkasusirkkel jot mie olisin kerent pilkkomoa nii paljo ko tuo yks mokoma kulutti. Vihoviime loppuit oma saha rimat ja jouvuttii hoalimoa sil syömistä yhä etteämpä. Kivniemest rihmarullatehoalt tuotii rullajätepalikkoi moottorivenekuormittai. Ja kaik se söi — eikä piisankoa.

Olin mie kerra sellaselki mooitorvenereisul, ko tuotii sahariminoi kirkolt ast, Virki sahalt. Siin olki urakkoa. Suurpeä Mikko ol tietyst itse ja mie pien renk sekä suuremp renk Alatoisii Eimel.

Oltii viho viime soatu mätetyks moottorvene nii täytie rimmot jot sut sut itse sekkoa sovittii ja sou-tuvennies ol peräs samalaine setakka ko illasuus lähettii popottelem-moa Suvantuo ylleäppäi. A kui lie oltkoa, ni ei näet piisanniet vastuksiks vastavirta ja raskoat setakat, soatii viel vastasta tuulta ja soetta. Venniet kulkiit ko täit ter-vas ja myö miehet oltii kohtsilteä ko uitettui koirii. Eikä siihe kotmatkoa se päivä piisankoa — yötä ol otettava litkoiks enneko oltii Viik-salahe rannas.

Se ol muistoakseii myöhästä syk-syy, ko tuo Virkisaha reisu tehti enkä oikei muista mite se alkutalv puihe puolest pärjättii, mut sen mie muistan jot jo kevättalvel olliit Suurpeä Mikol uuvet harmit ja murriet imukoasumoottoriis kans

Ahnel o keho loppu, niiko tuol puusyöjämoottorilki. Ykskaks sin ilmesty halkiema johoki sylinteri seinämeä nii ko vatsahova ikkeä ja siin sitä oltii. Kone tek täyven topin. Toas ol otettava käytyö vanha kirassimoottor. Suurpeä Mikko sai kutsuu Viipurist — vai liek heä olt Helsingist ast monttyörin ihmekonettoa tohturoimoa.

Tuo monttyör ja Mikko — kalju-päisii kummatki — heäriit konnie pelis vissii viiko verra, mut ei hyö siint enneä kunno värkkii soaniet

Nuoihi aikoi mieki sit karistin

Suurpeä mylly tomut itsestäi. Vel-poikai ol kohtpuoli peäsemäs sivilii Valkjärve polkupyöräpataljuonast ja läks käymeä työhommausmatkal Hämmiehe, Nastoloa. Reisullie otti heä miut huimeniisa ja sin mie sit jokski aikoa jäinki.

Mukavoa se ol olla muuvoalki. Viikkauve verra mie kokkeilla kaupukilaiselämeäki Hollola Lahea. Mut sittteki — yleiaikoa mie kaiho-sin takasi Suurpeähä. Miul ol hai-kija ikävä kaikkie siel, imukoasu-moottoriiki ja kaikkii askareita'in, mitä mien olt enneä tekemäs. Ol ikävä isäntäväkijäin ko hyö olliit nii suvainniet minnuu, pitäniel ko ommoa poikajoa. Kaikist kipijämme vissii sittteki kaihosin Suurpeä tyttölöi, viel kansakoulus olevii Tei-loa ja Milloa. Mie olin olt heil ko vel ikkeä, eikä heil sellasta omast takkoa oltkoa. Toisinnoa olin tun-tent itsei ko kiistakapulaks hei vä-lilleä hyö ko yleiaikoa vehtasiit miu huimenissai, mis milloki mie aska-roin. Millo myö myyrättii yhes lum-hankes, millo toas lasettii mäkkie heinääläjä tallivintil nii jot elukat saivat nälisseä uotella turha kauva heiniäjä. Ja nii sorjiiki hyö olliit.

Kevveäl ko mie sit tuln takasi Viiksalahie ni sain kuulla, jot Suurpeä Mikko ol myönt laitosvärkkiis Liijuksel ja alkant itse voa talolliseks.

Mut mitehä lie käynt se imuko-asumoottori kans? Liek hyö arvan-niet pitteä tallel ne hirmuse suuret vauhtipyörät — vaik sova varalt? A ne ko ois pant pyörimeä alamäkie viholaista päi ni siint vast imu-koasu ois syntynt!

~~~~~

Viime numerossa olleen kuvauksen Hapraat miehet oli kirjoittanut Viljo Purontaa. Nimi oli jäänyt epähuomiossa pois. Tällä tekeleellä hän sai ensimmäisen palkinnon kirjoituskilpailussamme.

~~~~~

Joelle

Muistat laakson Luojan luoman.
Uurtuneena joen uoman
Mäntyin varjoon, palteen luomiin.
Kotimaisemiimme omiin.
Vettä virtaa kahtapuolta.
Täältä kirkkaat, tummat tuolta.

Suota pieksää syksyn myrskyt.
Mutaa ryöpyttävät tyrskyt.
Mustan ajan, takaa rajan.
Vedet vyöryy tulva-ajan.
Vesi saastuu, samenttuu.
Raskaat pilvet, marraskuu.

Oja valkea on talven alla.
Kirkkaat lähteet matalalla.
Ratkea ei rallatusta.
Jäinen vesi raskas, musta.
Kevättä ei tullutkaan.
Jäi rajan vedet virtaamaan.

Joen tarinaa en vielä tiennä,
törmältään kun katsoin piennä.
Öisin alla peloittava syvyys.
Päivin suurin Onni, Hyvyys.
Siks teille uskon unelman.
Voittoon veden valkean!

Viljo Purontaa

Runo on kirjoitettu Petäjäjärven kyläjuhlaan 1966.

— • —

Eräs Mikko oli rakentanut mökinsä juuri pitäjän rajalle siten että porstua oli rajaviivalla ja tuvat sen molemmilla sivuilla olivat eri pitäjissä. Laki ja sen kunnioittaminen ei taitanut olla Mikon vahvimpia puolia eikä muistikaan ollut niitä kaiken parhaimpia, mitä tuli verojen ja muiden ulostekojen suoritukseen. Näin oli lain vartijalla ja ulosottomiehellä asiaa tuontuostakin Mikon tuvalle. Tällaisten vierailujen aikana Mikko aina sattui asumaan toisen kunnan alueella joten asiaa ei voinut toimittaa, tulipa virkavallan edustaja kummasta kunnasta tahansa.

Kerran sitten saapuivat kumman-kin kunnan edustajat yhtäaikaan paikalle ja Mikon "konsti" ei enää päätenyt.

Kotiseudun muistolle

SAKKOLA-JUHLAAN 1966 KIR-
JOITTANUT B. KOIVUMÄKI

I

Vierieissä vuosien
kasvaa Karjalaan kaipuu.
Ken sinne vielä käydä saa uudelleen
ja kuulla kun tuulet raikuu.

Sinne monasti muistoissa palaten
kuljemme kotoista tietä.
Alitse puun, harmaan ja kuivuneen
voi meidät sinne se viedä.

Siellä lauleli lapset Karjalan
tuuli kaikuen kankailla kiiri.
Pihakoivut säesti oksillaan
ja naristen tuuliviiri.

Kertoo menneitten vuosien tarinaa
suuri, naavapartainen kuusi.
Mitä Karjalan kansa siel nähdä sai,
mitä kokea kansa uusi.

On kauvaksi jäänyt se Karjalan maa,
joka mielissä kangastaa.
Sen kuvat muistoista rikkahat,
jotka eteemme vielä nousevat,
menneet vuodet jo verhoaa.

II

Aina muistammehan kotikonnut siellä,
missä taivaanrantaa päivä purppuroi.
Missä karjankellot soivat metsätiellä,
kotihaasta illoin käen kukku soi.

Missä kauniit oli männikkökankaat
ja rehevät koivikkohaat.
Missä raivaten kuokalla tehty
oli ruokamultaiset maat.

Kylvivät isämme siunaten viljaa,
äidit uurasti — ahersi.
Kotipiennarta pitkin nyt hiljaa,
vieras kulki astuupi.

Se oli kappale kauneinta maata,
joka Karjalaan jäänyt on.
Sitä koskaan ei unhoittaa saata,
se syntymäseutua on.

Nämä syntymäseutujen muistot,
mi Sakkola lahjoitti.
Ne säilyköön polvesta polveen,
nyt aina ja ijäti.

III

Tuokiossa synnyinseutun
ajatukset lennähtää,
siel kesän tullen jälleen
vartoo kotipellot kyntäjä.
Niinkuin itsestensä tietämättä
kiemurainen karjapolku
umpeen kasvaa — häviää.

Ei puna-apiloista kuki heinämaat,
ei kahistele tuuli viljapellon tähtkää.
Siel hoitamatta kasvaa pellot,
niityt, haat
on pinnalla vain sammalta ja mähkää.

Rantahietikolla lahonneena vene
paahtuu auringossa vaila tervaaajaa.
Peltoaukeemalla sammaltunut lato,
harmaa riukuaita maassa rempallaan.

Siel kohta kadonneet on kaikki
isiemme työt.
Tääl ajan uuden rytmissä
kiittää päivämme uuteen.
On täällä rakennettu koteja,
tehty tarmolla työtä,
eletty toivossa parempaan
uuden ajan myötä.

IV

Tuo seutu kaunista mi oli Kannaksen
viel sumentumatta nousee mielehen.
Sen koivikot ja jylyt petäjät
niin valtaisina sieluun piirtyvät.

Viel mahtaneeko nousta
peltiin kuhilaat
ja kauniin punertavat kylvöheinämaat.
Kukat kauneimmat rantalepikon
ne joko ikuisuuteen kumartuneet on.

Lie suohon peittyneet
jo kotipihan polut
ja multaan maatuneet lie veräjistä punt.
Viel kasvaneeko pihakoivut rakkahat,
mi menneistä kohtaloista kertovat.

Ei kotiseutumme tää unohtua saata,
ken Kannakselle jäänyt on.
Hän saakoon rauhassa nyt maata.
Ristisevnelein on viitta aikaan uuteen,
sois säilyvän sen siellä ikuisuuteen.

RAKKAUSKIRJE

Melkei joka pitäjät ja kylät o omat tunnetut sukunimmiä (sellane ylleine suknim mitä o kaikkii enimmä mitä muita suknimilöi) Esmerkiks Karholas ol Tenkasii, Laplahes ja Keljas Kallosii, Peijärvel Ryyppölöi, Kivniemes Roasakat, Viiksalahes Sipiläist ja Haitermoas oliit Koirast, Naskalit ja Kuismat. Olha niitä muitaki nimilöi, mut neä miu muistoakse oliit niiko yleisempi. — Äikeä nyt suatukuo jos mien enneä muista niitä kaikkii ni jetsullie, mut eikse vähä tällie olt?

Haitermoas ol Kuismii melkei joka toine talo ja ko siel ol sellane muot, jot pojast tehtii äijä tai setä kaima, jako hyvi ylleine nim ol Matti, Antti tai Juho, ni siint olki tult sellane sekamelska jot ei parremmast vällii. Postillaki ol siin miittimistä jot kest milloki ol puhe, kell milloki lehe tai kirjie antoa. Olha nyt nii jot Kuisma Mattiloi ol kyläs par-kolme, Kuisma Anttiloi mitä lie olt viis kuus ja Kuisma Juholoi nii nikkeä ol viis. Niil pit antoa Isä-nimilöi jot joteki ois erotant.

Siel ol anti Juho, alameä Juho, mörreikö Juho, juhanlois Juho ja Esko Juho alaikäsi lukkuu ottamatta. Mut ei täs viel olt kylleks. Sin Sakkula asemal ko tul toine asemamies, mist lie olt kirvus ast kotosii ni eiks voa heäki olt Juho Kuisma.

Ei ko kuumoa vettä kiehuva peäl. Lisseä voa sekasotkuu. Kylhä ne jokapäiväst sanomalehet ja verokuitit osasiit tulla oikei ko niie ol annettu ne lisä osoittiet ja reklementit, mut ans olla ko tul kirje jostai kauvempoa ni sit alko olla postil salvarii korva takan jot sai selvil oikija miehe. Täs välil pitteä sannuo jot neä juhot oliit kaik ukkomiehii yhtä lukkuu ottamatta. Teä yks Juho ol viel ilma vaki-

tuista elämä sulostuttajoa, heäko ol millo missäe noapur kylis renkin tai muute työhommis, tosin ol joskus kotikyläski ain sillo tällä ja korttierail millo missäe talos nii hänel ei olt mitteä vakituista pesseä.

Kerra sattui nii jot sil poikamies Juhol ol yks noapurkylä tyttölaps ikävisseä iltoase ratoks kirjuteit kirjie ja siin kertont ikäveäse ja rakkauuve kaipauksiese ja muistelt niitä ihani yhes ololoi. — No, mikä ihme tuo nyt o jos nuoret toisilliese kirjutteluot. — Sehä o voa aiva normaali elämä männyö kuuluva asja. (Silviisiihä neä moailma kansat pysytys pyssyytki ja lisseäntyytki, eikä kuole sukupuuttuo, sen ikävä ja siint johtuva rakkauve seurauksist — näi sivumänne sanottun.)

Mut täl kertoa se ei mänt iha nii ko teä tyttö heilakka omass mielesäese luul, täs ko tul ettie monelaist selkkaukset teän pienel piikil orastava rakkauve tiel. Ko teä kirje tulj Sakkula asemal ni se asemamies Juho olki iha varma jot hänel teä kirje kuuluu ko täs ei uo muuta ko nim voa eikä niitä lisäselvityksii ensikeä. No heä avas koverti auk ja luk ja tauvail niitä rakkauve haraka varpaita ja suu mutruil nii omituisest siin lukkies ja män vällii nauru marriehe. Teä asemamies ol niitä huumor miehii ja ko heä ol lukent teän kirjie ja huomant jot ei teä hänel uo ni heä peätti jot millie teän asjan pitteä männä. Heä anto teän kirjie ensiks asemal tulliel Juho Kuismal (teä ol anti Juho) ja sano jot uoppa hyvä ja pyytel antiäks ko heä sellase vahingo siul tek jot siu kirjeheis avas ja luk. Mut ko anti-Juho ol lukent teän kirjie ni heä sano jot ei teä uo miul. No voi ihme, sano asemamies Juho, jospa se onki alameä Juhol, annettoa se hänel ja asemamies Juho pist kirjie taskuhiese jottei se häviäis eikä joutuis asjattommii kässii

ja niiko yhteise ymmärrykse merkiks hyö vilkasiit toisihiese. Muutaman päivän tul alameä Juho asemal ja se asemameis Juho anto teän mainitu kirjie hänel ja kerto jot teä ei kelvant anti Juhol eikä heä omistant itselliese näi mukavaa kirjettä, ja toas pyytel antiäks alameä Juholki. Alameä Juho luk teän kirjie ja sano jot ei teä kuulu miulkoa ko mie en tunne koko ihmistä enkä uo enne kuultkoa jot teän nimistä ihmistä ois olemaskoa. Kylhä alameä Juho arvas jot kel teä kirje kuuluu ja ol jo sanomaski, mut se asemamies Juho kerkes ensi ehotammos, jot jos se herja onki mörreikö Juhol, ja niiehä hyö silmeä iskie peättiit jot mörreikö Juhol se varmast on. Tällie siin käi viel joka kerta ko kaik ukkomies Juhot oliit lukeniet teän rakkauve vuuvatukse. No joutuha se loppuje lopuks silleki oikijal omistajal Juho Kuismal, mil se ol aluperi tarkoitettuki, joski vähä nuhroantunnen ja väljöhänt ko niiki kauva ol etsint omistajoa ja viel senki takkie ko kukkoa näist ukkomiehistä, mitä teän kirjie oliit lukeniet, ei oliet tehniel minkeä näköstä vait olo luppausta sen kirjie sisällykse suhtie, voa kotonnoase hoastoit jot sellane kirje on tult mei kyläl ja oma perrie kuulle arveliit jot kel se vois olla ja niiko tava vuoks sannoit jot eihä täst sais hoastoa kyläl mitteä, mut teähä ol niiko ois käskent. Kylhä siin ol naisil asjoa noapurii kyselemmeä jot uottaks työ kuulliet siint kirjiest ja silviisii nii ies päi.

Eihä se malttant asemamies Juho-koa olla hiljoa täst asjast ko sattui olemoa sellane mukava sakki asemal eikä olt mitteä kovi tarkijea muuta hoastamista ni se asemamies Juho alko niiko puol vijattoman kyselemmeä jot kelhä sellane kirje oikei kuulunuo ja tällie koko kylä naist ja miksei mieheti saivat mu-

YLLI KERTO

Ajelin monia vuosia tiekarhua Kannaksen maantiellä. Kerran tuli pyyntö että lähtisin Taupilan yksityistietä höyläämään. Taupilan kartano oli Pyhäjärvellä noin kolmekymmentä kilometriä Kiviniemestä Käkisalmeen päin. Kun oli näin pitkä maantiematka ajettavana niin otettiin karhusta terät pois ja vietiin etukäteen autolla Taupilaan. Näin oli köykäisempi ja mukavampi kulkea maantiell. Kun olin sivuuttanut Sakkolan aseman niin oli siinä maantiellä iso joukko mustalaisia, jotka vetivät perässään hevosenkärriä, niissä ei ollut resoreja ja rautapäälyllyspyörät. Seisautin karhun ja kysyin että mihin he olivat menossa, vastasivat että Tiituaalle. Sanoin että pannaan kärrit karhun perään niin saatte itekin kyydin. Silloin kiitettiin että hele herttasein ku on hyvä poika ko auttaa meitä. Käytettiin oikein vahvasti kiinni ne kärryt. Minulla oli oikein vahva vetoköysi ja kierrettiin se oikein akselin taitse ettei vain luikahda. Nyt käskin kaikki kärriin ja sanoin että pidelkää kiinni ettette putoa, sillä siitä minä en vastaa. Minulla oli karhussa peruutuspeili että näin hyvin mitä takana tapahtui. Lähdimme hiljaisella vauhdilla, mutta sitten pistin ison vaihteen päälle. Se otti noin neljäkymmenen kilometrin tuntinopeuden ja kyllä se piisaisikin. Takanaolijat kyllä huusivat ja viittoilivat, mutta kun ei kukaan pudonnut niin pösöttelin samalla vauhdilla aina Noitermaahan asti.

Kavoa hostettavaa ja jokkaine lissäl ja väritteli oma mielkuvituksiese mukkoa ain vähä mehevämmäks ja muhkijammaks tätä tarinaa.

Tälliehä täs käi, eikä täst auttant suuttuukoa ko tälläst ain soattoa sattuu ja tulla sekkoannusta, vaikei näi riillisis vaiheis, ja siks toiseks ko teä ol aiva inhimilline erehys.

A.kku

Pysäytin osuuskaupan kohdalle, siitä oli oikein viittatie Tiituaalle. Mutta kyllä nyt tuli pulinaa ja mölötystä. He sanoivat että rautatieylikäytävältä, monta kilometriä aikaisemmin oli tie Tiituaalle ja että siitä olisi pitänyt päästä pois. En ollut sellaisista teistä tietävinäni, koska tässä oli viitta. Mustalaiset jäivät manailemaan tienhaaraan ja minä jatkoin matkaani eteenpäin.

Noitermaalaiset nauroivat pitkän aikaa tuota erikoislaatuista kyytiä ja siitä seurannutta jälkipuhetta.

— • —

Tuskin kukaan teistä on nähnyt kun emännät juoksevat sadan metrin vauhtia, mutta minä näin sen.

Oli sunnuntaiaamu ja minun piti karhulla lähteä ajamaan teitä. Se ei tuntunut sillä kertaa oikein mieluisealta, mutta työ oli tehtävä kerran oli matkalle lähdetty. Karhu oli Enkkuan kansakoulun aholla Pyhäjärvellä. Olen muuten sattumalta syntynyt siinä koululla kun isä oli siellä opettajana.

Kävin laittelemaan konetta kuntoon, puhdistelin sytytys- ym. paikkoja ja sitä piti aina kammista pyöryttää. Näitä maanteitä karhuttiin silloin ensimmäisiä kertoja ja paljon oli kansaa kokoontunut ympärilleni. Olihan nyt tässä sellainen vehje, jota monikaan ei ollut aikaisemmin nähnyt. Nyt oli viisaita neuvoja kun luulivat etteise lähde käyntiin. Kuka esitti mitään ja sanoivathan siihen aikaan aina että pitäisi panna hiivaa, niin kyllä käy. En vastaillut mitään, mutta ajattelin että eiköhän vitsit lopu kun panen tämän pöriseämään. En pannut kampeita pois vaan annoin koneelle ryyppyä ja pyörytin käyntiin, samalla vetäisin sytytyksestä ja kovasti kaasua. Sehän pamahti kuin tykki. Minä lähdin juoksuun pois karhun luota niin paljon kuin ennätin. Siinä oli lähellä pitkuinen hiekkakuoppa ja pysähdyin sen laidalle

istumaan. Olisi naurattanut, mutta piti olla totinen. Karhun luona syntyi aika mylläkkä. Ämmät nostivat helmojaan ennenkun läksivät juoksemaan ja kova oli jalan muutto. Yhtä nopeasti häipyivät paikalta aikamiehet ja lapsetkin.

Vähän ajan kuluttua tuli yksi ja toinen kysymään että mikä sille nyt tuli. Vastasin ettei se minulle ole tuollaista milloinkaan tehnyt. Vielä savuaa ja voi räjähtää kappaleiksi koko masiina. Poltin tupakan ja lähdin karhun luo. Kukaan ei tullut enää lähellekään. Panin kampeet laatikkoon ja sain lähteä ajamaan täydessä rauhassa.

Hiekkamiehet kertoivat kyläläisille myöhemmin että kurillaan se poika oli sen räjähdysen järjestänyt.

— • —

Olin asevelvollisena Santahaminassa ja väpelin rouvalla oli tapana panna pojatt työntelemään hänen pikkuväpeliään. Ei saanut porin ulkopuolelle työntää. Minä sanoin että kun joudun lapsenpiaksi niin antaa mennä portista ulos. Kyllä se piikominen loppuu. Tämä tapahtuikin toisena päivänä. Minä työntelin pojan upseerikerhon luo, eikä sinne pitkä matka ollutkaan. Työnsin totisena ja lauloin: "Työhön jaloos taisteluun." Nyt tuli majuri ulos ja kysyi että kenen poika? Sanoin etten varmaan tiedä, mutta väpelin rouva käski työntelemään ja tätähän se on meille teettänyt jo kauvan. Nyt sanoi majuri että vielä se poika pois sille rouvalle, mutta väpeli käskellä heti tänne kerhoon. Tein määräyksen mukaan ja sanoin väpelielle että majuri on käskennyt heti mennä upseerikerhoon. Nyt mentiin niin kiireesti että sukkakin meni väärinpuolin päähän ja kyllä meitä poikia nauratti. Siihen loppui se homma ja väpeli tuli kasarmille punaisena vaan ei sanonut minulle eikä muille pahaa sanaa.

Eteläkarjalainen nuorisoseuratyö tarvitsee Hermanneja ja Hermanskoja!

Kun nuorisoseuraliike Viipurilaisen Osakunnan aloitteesta v. 1890 kotiutui Karjalaan, sai ensimmäinen Viipurissa perustettu seura nimekseen Etelä-Karjalan Nuorisoseura. Siitä muodostui maakunnallinen keskusseura mihin ennen sotia kuului runsaasti yli 300 nuorisoseuraa. Sotien jälkeen jatkoivat uusilla sijoituspaikoillaan toimintaa n. 100, ja säilyneen Karjalan alueelle yli 50 pirteästi toimivaa seuraa.

Keskusseuran nimi muutettiin kuusi vuotta sitten Eteläkarjalaisten Nuorisoseurojen Liitoksi, jonka toimipaikka on Helsingissä. Lappeenrannassa on sivutoimisto. Liiton palveluksessa on toiminnanjohtajan lisäksi alueohjaaja nykyistä Etelä-Karjalaa varten, liikkunnanohjaaja ja toimistonhoitaja. Aikaisemmin on ollut myös sakkolalainen Helmi Uosukainen valistusohjaajana, mutta taloudellisista syistä täy-

tyi virka muutama vuosi sitten lakkauttaa. Kurssi- ja neuvontatyötä varten käytetään lisäksi tarpeen ja varojen mukaan päteviä opettajia ja luennoitsijoita. Liitto kustantaa ja toimittaa yleiskarjalaista aikakauslehteä nimeltä Karjalan Aamu.

Vaikka eteläkarjalaisten nuorisoseurojen lukumäärä onkin sotien jälkeen pudonnut puoleen entisestä, kysyy näiden jällelle jääneiden seu-

Amerikan terveisiä

Mr. ja Mrs. Sam Niemi, entinen Ruottunen Haaparaisista kotinsa pihalla Clatskanie Oregon U.S.A.

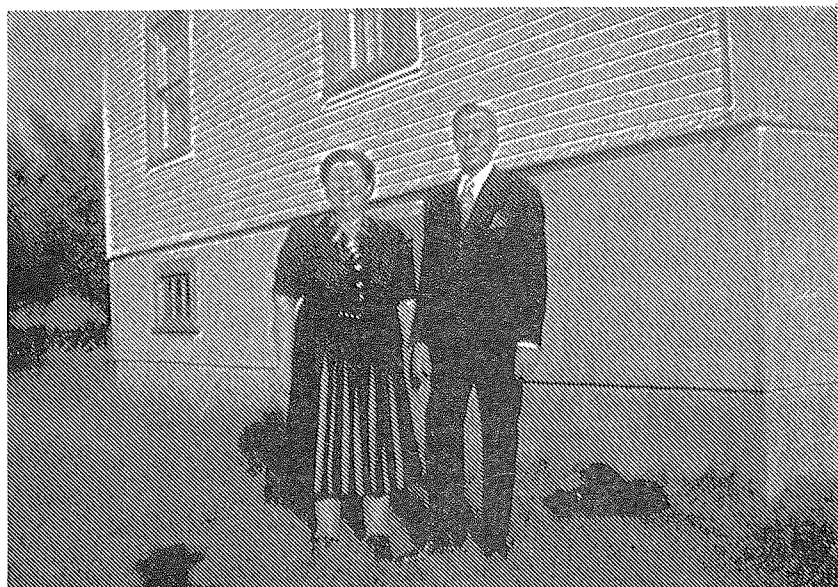
Sam Niemi täytti tämän vuoden 1966 heinäkuun 13. pnä 85 vuotta.

Onnittelumme.

Ylläolevan valokuvan lähetti Mrs. Hilma Alho Vancouver 12 B 6 Canada. Mukana oli seuraava runo.

Mrs. Alho on julkaissut myös runoteoksen Suomen kielellä "Piirtoja jäässä". Osastossa Muistojen maa hän siinä monessa runossa herkästi muistelee lapsuutensa Sakkolaa ja Suvantoa, niitä seutuja, jotka ovat meiltäkin kadonneet. Hän otti osaa myös lehtemme kirjoituskilpailuun kirjoituksella "Puutarhurin muistelmia", jonka julkaisemme joulunumerossa.

Rouva Alho on luvannut tulevaisuudessakin muistaa lehteämme kirjoituksillaan. Kiitämme ja lähetämme terveisemme.

Venevalkama

Kirj. Hilma Alho

Lapsena tähyilimme järven taakse, mieleemme paloi suureen maailmaan, ei kotirannan vuotavainen venhe, kyennyt meitä kauas kantamaan. — Uitimme kaislikossa kaarnalaivaa, satujen simpukoita lastinaan, ohjaten aluksemme omin käsin, kotoisen rannan venevalkamaan. On venevalkamista suuremmista, upeat purret uineet maille muille, tosiksi sadut muuttuu lapsuuden, vaan usein jääden ruusun punaa vaille.

— Ulappa elon meren meitä tuutti, sen laulu levotonta kuulla on, silmämme kaipauksen suru kastaa, ja mielen valtaa murhe loputon. Niin kaukana on kaipuun kaislaranta, Suvannon sinivyyhti saarineen, valkama lapsuuteni leikki-laivan, lempeni lehto kukkarantoinen. — Vieläkin vieraan esiripun taakse, vie minut univirran venonen, valkama läikkyväinen odottaa siellä, vastassa lienet vainaa veikkonen.

MURHE NAISEN HATUSTA

Elettiin sitä aikaa, jolloin Pekka Pursiainen (Pumppu Pekko) vaikuttii siellä Sakkolan kylissä. Pekko oli monesta syystä hyvin arvostettu henkilö. Hän teki paikkakunnalla historiaa laittamalla ensimmäiset vesijohdot moneen kylään. Hän hankki jo silloin sadan markan päiviä kun tavallisesti miesten palkat olivat siinä viidestätoista kahteenkymmeneen markkaan. Tälle seikalle annettiin siihen aikaan suuri arvo.

Lieneekö kukaan tietänyt, mistä Pekko oli kotoisin, enempää kuin sitäkään, oliko hän naimisissa vai poikamies. Kai hän tuntemattomana häipyi sieltä Sakkolasta johonkin kauemmas Suomeen, josta oli tullutkin. Pekon ilmestyminen ky-

lään teki kuitenkin nuorten naisten keskuudessa mahtavan vaikutuksen, hän oli komea ulkomuodoltaan, osasi puhua ja raha ei tuntunut olevan hänelle sukua niin että hän oli hyvin tavoiteltu mies naimikäisten tyttöjen keskuudessa.

Samaan aikaan oli kylässämme toinenkin mielenkiintoinen tapaus. Oli kai ensimmäiset kutomakurssit kylän suurimpiin kuuluvassa talossa. Kurssit kestivät kuukausimäärin, joten niistä riitti pitkälti puhetta, mutta erityisesti on minulle jäänyt mieleen se naisten liikehtiminen kurssien takia. Jokainen päivä niitä kulki siitä meidän ohitse, toiset kurssseja katsomaan ja toiset sieltä pois ja kaikki aina intoa täynnä, joko he puhuivat Pekosta

tai sitten niistä ihmeellisistä kannan kuvioista, joka siihen aikaan oli aivan uutta.

Olin sellainen mustalaispojan kokoinen kun siinä aivan kohdallani maantiellä kohtasi kaksi nuorta naista toisensa. Jäin siihen seisoskelemaan suksien päälle kuin joukon jatkoksi, mutta kun tytöt rupesivat puoliksi kuiskaillen puhumaan keskenään niin arvasin että nyt puhutaan intiimejä asioita. Käänsin heille selkäni ja rupesin piirtelemään suksikepillä rillukkoja lumeen. Siinä elementissä olin täysin vaaraton.

— Voi, kuule kun viime pyhän iltana siellä seuratalon rapuilla Pekko meinasi ihan pussata minua.

rojen ohjaaminen ja huoltaminen huomattavasti enemmän varoja syystä, että Liiton toiminta-alue käsittää koko Etelä-Suomen, onpa seuroja Porin, Tampereen ja Jyväskylän korkeudella. Toimihenkilöiden matkakulut, samoin postitus, puhelin ym. välttämättömät menot nielevät huomattavasti varoja. Vaikka maaltapako onkin yleiskansallinen ilmiö, ei karjalainen nuorisoseuratyö pode vielä verenvähyyttä. Hyvää ja innostunutta karjalaista nuorisoa on ympäri Suomea. Tästä parhaana todistuksena ovat nuorisoseuraväen jokakesäiset maakuntajuhlat. Kuluneen kesän komeat juhlat pidettiin kesäkuun alussa Lappeenrannassa. Ohjelmansuorittajia (kaikki nuoria tyttöjä ja poikia) oli yli 1000 henkeä. Näistä tanhuajia melkein puolet, loput voimistelijoita, laulajia, soittajia jne. Puhujina esiintyivät mm. Liiton puheenjohtaja, kansanopistonjohtaja Matti Kähäri ja hiitolainen, nykyisin Turussa vaikuttava prof. Kaarlo Hartiala. Tässä suuressa juhlassa jaettiin

myös ensimmäiset Hermannin ja Hermanska arvonimet 76 henkilölle. Arvonimi perustuu aikoinaan pääkaupungissa toimineen Hermannin nuorisoseuran nimeen. Seuran perustaja ja johtaja maisteri Salava piti tapanaan tuttavien tavatessaan tervehtiä tätä toivottaen "tervetulleksi Hermannin nuorisoseuraan". Tästä Suomen Nuorison Liitto on saanut aiheen julkiseen rahanke-räykseen ja arvonimen myyntiin. Sen voi 50 markalla lunastaa jokainen nuorisotyötä arvostava tai siinä mukana oleva. Arvonimen voi esim. lahjoittaa merkkipäivää vietävälle tai työssä harmaantuneelle. EKNS:n Liitto saa tänä vuonna myydä 150 arvonimeä ja käyttää saadut varat omalla työkentällään.

Lappeenrannassa vastaanotti 2 tunnettua, nuorisoseuratyölle tunnistusta antavaa sakkolalaista diplomaattia ja Hermanska tunnustuksen, pienen hopeisen H-kirjaimen. Nämä henkilöt olivat opettaja Martta Karonen ja päätoimittaja Tyyne-Kerttu Virkki.

EKNS:n Liiton johto toivoo, että muutkin sakkolalaiset seuraisivat näiden valistuneiden naisten esimerkkiä hankkimalla rintaansa tuon pienen ja siron H-kirjaimen. Muuta ei tarvita kuin nimi ja osoite Eteläkarjalaisten Nuorisoseurojen Liiton toimistoon, Helsinki 26. Töölönkatu 35 A 5. Sieltä saatte postisiirtotilikortin ja sen suoritettuanne marraskuussa vuosikokousjuhlassuoksissa arvonimen diplomin, ja merkin. Hyvä jos muistaisitte mainita entisen kotipaikkakuntanne, olihan Sakkola tunnettu myös nuorisoseurapitäjänä.

Tervetuloa Hermanniksi tai Hermanskaksi!

K.W.

Edelläolevaan kirjoitukseen haluamme lisätä että Sakkolasta tuli vielä kaksi Hermannia samassa tilaisuudessa: Viktor Ryyppö ja Kauko Virolainen kumpikin Petäjäjärven nuorisoseurasta.

Hän jo otti niin mukavasti minusta kiinnikin, mutta silloin juuri kaksi tytön lekunaa puhalsi siitä ovesta ulos, tarttuivat Pekon käsipuoleen ja veivät hänet tanssimaan. Ja mollisointu oli tytön äänessä. Ainahan täällä pahassa maailmassa on toinen toisen onnen tiellä.

Sitten tuli mieleeni ajatus että sopisikohan minunkin mennä niitä kursseja katsomaan kun toiset pienet pojat olivat jo kaikki käyneet (kylläkin äitiensä kanssa) siellä, mutta minä päätin lähteä yksin ja se vaati ihan ylivoimaista rohkeutta, kun maailmani ei ulottunut Pekon puotia kauemmaksi, joka oli muutaman kivenheiton päässä.

Niin sitten lähdin eräänä aurinkoisena päivänä hiihtelemään kurssitalea kohti mielessäni ajatus, että kyllä siellä varmaan on jotakin jännää niin monasti pysähdyin miettimään että uskaltaisikohan tuonne mennä. Olin jo päässyt talon pihalle kun näin jonkun naisen kantavan puita sisälle eikä hän ollut minua huomaavinaanakaan. Niin rohkaisin luontoni ja päätin lähteä sisälle minäkin. Kaiken varalta kuitenkin käänsin sukseni kotiin päin ja löin sauvat siihen viereen pysähtyyn. Sitten hiivin hiljaa ulkoeteiseen ja kuuntelin — ja olinkin kuulevani hyvin tuttuja ääniä.

Kuulosti siltä kuin iso perunakattila olisi kiehunut jossakin seinien takana, mutta kun avasin toisen oven sain todeta ettei tämä olekaan perunakattilan ääni, vaan naisten puhettahan tämä. Yksi nainen kuului vielä koroittavan äänensä ja sanoi ettei meidän kylässä oie yhtään niin komeata miestä kuin se Pekko. Siellä ne tuon oven takana kuuluivat kurssilaiset olevan koska Pekosta puhutaan.

Minulla oli aikomus avata se viimeinen ovi, mutta sitten näin kolme naulakkoa täynnä vaatteita, josta huomasin ettei tänne sovi hatu päässä mennä. Rupesin katsele-

maan paikkaa, mihin saisin laittaa hattuni, mutta naulakot olivat ihan täynnä. Sitten huomasin erään naisen hatun. Se oli kuin Pekka Puupään hattu, ei niin korkea, mutta muuten samanlainen. Ajattelin että jos saisin hattuni tuon törppähatun päälle niin kyllä se siellä kestää. Tämä naulakko oli kuitenkin minun mitoitteille liian korkea niin että täytyi hyppiä monta kertaa ilmaan saadakseni hattuni tarkoittamaani paikkaan.

Sitten sattui sellainen katastrofi että se vieläkin peloittaa. Siihen aikaan ei likaviemäreitä ollut kai vielä pappilassakaan, niin ei myös tässä kurssitalossa, vaan se vaate-naulakon alla oli oikein iso ämpäri, joka oli tiskivesiä melkein täynnä. Ja vedenpinnalla uiskenteli sillinahkoja, nauriinkuoria ja sellaisia punasenkeltaisia kuoria, jotka vasta myöhemmin olen tunnistanut appelsiininkuoriksi. Nyt kävi niin onnettomasti että se naisen hattu niin kuin omanikin, putosivat siihen tiskiämpäriin.

Nyt tuntui kuin koko maailman rikostaakka olisi äkkiä pudonnut minun heiveröisille hartioilleni. Hädissäni rupesin reknaamaan että minkälaiset ovat minun mahdollisuuteni tämän asian korjaamiseksi, mutta kun sellaisia ei näyttänyt olevan niin kiireesti panin oman määrän hattuni päähäni ja surkeaa oli minun nähdä kun ne sillinnahan roikaleet tarttuivat siihen naisenhatun sievään kukkaistyrhyyn.

Hetken siinä nämä hyvyyden ja pahuuden voimat myllersivät sisäelimiissäni, mutta kun sitten oven takaa kangaspuitten paukkeen ja iloisen naisten puheensorinan seasta alkoi kuulua kengänkorkojen kapsetta, niin tuntui kuin joku olisi so-pottanut korvaani että nyt poika häviä täältä ihan näinä aikoina. Minä lähdin ihan omalla halullani ja sanaa kiire lienee tässä tarpeetonta mainita.

Niin se hattu jäi sinne tiskiämpäriin, sillä jos olisin yrittänyt sitä saada takaisin naulakkoon, olisi vienyt liian paljon kallista aikaani. Äkkiä olin minä niiden metrihalosta tehtyjen suksieni päällä. Eikä yksikään nykyinen pärinäpoika edes mopolla saisi syntymään sellaista lähtöä kuin minä siitä pihasta. Hiihdin sen kilometrin aukean metsänlaitaan saakka sellaista vauhtia että jos ne silloiset suurhiihtäjät Jalkasen Kalle ja Saarisen Veli olisivat sen nähneet, niin varmaan olisivat vieläkin kateudesta vihreitä.

Metsänlaidassa uskalsin jo katsoa taakseni ja nähdessäni ettei kukaan aja minua takaa hiljensin jo vauhtiani ja minulta pääsi jo sellainen pelonsekainen naurukin. Kyllähän ne sillinnahat harmittivat, mutta lohduttelin itseäni että naiset tykkäävät kaikista pienten eläinten nahoista, niin eiköhän nekin menisi jotenkin sen hatun koristeina.

Tultuani kotiin minua pelotti monta päivää, mutta välillä pyrki naurattamaan. Äitini, tämän nähtyään, rupesi ihmettelemään.

— Mitä sinä oikein itsekseksi naurat?

— No, se naisen hattu, vastasin.

— Mikä? Eihän meillä ikinä ollut naisten hattua?

Kerroin sitten äitille tapauksen. Ensin hän torui minua, mutta lienee häntäkin vähän naurattanut kun käänsi päänsä pois päin.

Nyt sinä tämän hatun omistaja kun luet tätä lasit silmillä vunkoittesi ympäröimänä niin ehdottaisin sinulle sovintoa. Miuna on tämä asia neljäkymmentävuotta näivertänyt. Ostaisin sinulle uuden villahuivin. Se peittäisi niin sievästi sinun harmaat hukset ja kun veresikin lienee jo jäähtynyt niin se lämmittäisi niin suloisesti päätäsi.

Väinö Nykänen

Uusia täyttäneitä

80 vuotta täytti 22.2. 1966 emäntä Anna Katri Koiranen Kiviniemestä. Emäntä Koiranen osallistui Karjalassa, kotikylässään marittayhdistyksen toimintaan. Talon emäntänä sekä lastensa kasvattajana hän on suorittanut elämäntehtävänsä. Vanhuudenpäivänsä Anna Koiranen viettää Kalajoella tyttärensä Auran luona. Hän seuraa ajan tapahtumia, on pirteä ja hyvämuistinen, kaipaa entisiä naapureita. Suvannon Seutua hän on tilannut koko sen ilmestymisen ajan. Merkkipäivänä lapset ja lähiomaiset kävivät onnittelemassa. Me entiset naapurit lähetämme myöhästyneet onnitte-lumme ja toivotamme Korkeimman siunausta ja ehtoisaa elämän ilta-päivää.

H. U.

80 vuotta täytti 5.9. 1966 emäntä Iida Hännikäinen Pirkkalassa, syntynyt Sakkolassa.

75 vuotta täytti 28.8. 1966 maanvilj. Juho Karonen Pirkkalassa. Syntynyt Sakkolassa ja on entisiä Sakkolan Jäntevän mestariurheilijoita.

27.9. -66 täyttää mv. Albert Rautaneva 70 vuotta, hän on syntynyt Sakkolassa maanviljelijän poikana, käytyään Konnitsan maamieskoulun osti hän Sakkolan Pannusaareita tilan jota viljeli voimaperäisesti ja laajensi uutisraivauksilla ja ostoilla.

Vaativan ammattinsa lisäksi hänellä riitti aikaa maataloudellisiin ja aatteellisiin hrrastuksiin toimien Yläsuvannon nuorisoseurassa, maamiesseurassa ja suojeluskunnassa, ottaen osaa Venäjänsaaren retkeen ja joutui viettämään sotavankina koko ajan sodan loppuun saakka. Hän oli tunnettu sisukkaana urheilijana varsinkin keskimatkojen juoksussa oli hän aikansa kärkimiehiä.

Nykyisen talonsa Lempäälän Sotavallassa on hän laittanut esimerkilliseen kuntoon ja ottaa täälläkin edelleen aktiivisesti osaa maatalous,

Anna Koiranen 80-vuotispäivänään omaistensa ympäröimänä.

karjalais, osuustoiminta- ja vapaus-soturien huoltosäätiötyöhön kuuluen ko. järjestöjen hallintoelimiin kuten kotisakkolassakin.

A. K.

Kurun Lamminperän isäntä mv. Jalmari Ollikainen täyttää 60-v. 19.9. -66 hän on syntynyt Sakkolan Ojanimeessä maanviljelijä liikemiehen poikana ja laittoi isältä perimänsä ja veljiltään lunastamansa kotitilan mallikuntoon.

Jo Sakkolassa ehti hän ottaa osaa aatteelliseen ja kunnalliseen toimintaan sekä aktiiviseen maanpuolustustyöhön. Hän kuului Sakkoian kunnan valtuustoon, kunnallisiin lauta ja johtokuntiin, Sakkolan Osuuskassan hallintoneuvoston puheenjohtajana hän oli kassojen yhdistämisestä saakka, lisäksi hän otti osaa nuorisoseura ja urheilutoimintaan.

Kurusta hän osti tilan vapaalla kaupalla jo 1945 jonka perheineen on laittanut kuntoon ja on häneltä riittänyt aikaa täälläkin yleisten asiain hoitoon. Hän on Kurun kunnanhallituksen jäsen, asutuslautakunnan puheenjohtaja ja edustajana kunnallisissa yhtymissä, aatteellisella työsaralla jatkaa myös Sakkolan perinteitä kuuluen mm. keskustapuolueen piiritoimikuntaan. A.K.

60 vuotta täytti 8.8. 1966 emäntä Lempi Naskali Viialassa, kotoisin Sakkolan Kottilasta.

60 vuotta täytti 1.9. 1966 työnjohtaja Eero Luukko Jyväskylässä, syntyisin Petäjärveltä.

60 vuotta täytti 10.7. -66 työnjohtaja Aarne Sääksjärvi Imatralla, syntyisin Petäjärveltä.

60 vuotta täytti 9.9. -66 Viljam Suikkanen Vesilahdella, syntyisin Petäjärveltä.

60 vuotta täytti rouva Eliisa Mäki os. Kurikka Lempäälässä, 10.9. -66 syntyisin Petäjärveltä.

50 vuotta täyttää 5.10. 1966 neiti Sirkka Lopenen Lempäälässä, kotoisin Petäjärveltä.

50 vuotta täytti Aino Peltonen Vesilahdessa. Hän on syntynyt Inkerissä.

50 vuotta täytti 11.9. 1966 rouva Eeva Koiranen os. Jääskeläinen Lempäälän Kuljussa. Hän kuului nuoruudestaan saakka Sakkolan kirkkokuoroon ja laulaa nykyisinkin Lempäälän kirkkokuorossa. Hän on myös ottanut osaa kotikylänsä Sakkolan kirkonkylän nuorisoseuran toimintaan erilaisissa luottamustehtävissä, etenkin hän oli tunnet-

AHON REUNALTA

Vietettiin niitä Viialassa taas Sakkolan juhla. Tapasi tuttuja, harvoin nähtyjä, ei jaksanut nimeä enää muistaa, ei kysyä viitsinyt. Mitäpä nimestä kun juttu luisti.

Manun kanssa lyötiin kättä hynä huulessa, oltiinhan ikätovereita, yhdessä kouluja käytiin, mitä käytiin — sellaisiahan ne silloin olivat vielä koulut — niinkuin kävijätkin. Mutta tiedon aakkoset opittiin. Avautui ovi kirjojen ihmeelliseen maailmaan. Hän, Manu, ei juuri kirjoista välittänyt, hänen sisimmässään soi sävelten kiehtova rytmi. Kun salaa karattiin "kalenoihin", hän aina soittajan vierelle hivuttautui ja tahtia tapaili paljas jalka. Usein sattui että tanssija tal-

~~~~~

tu näyttelijänä ja lausujana. Vielä uudella asuinpaikallaankin hän on osallistunut karjalaiseen nuorisoseuratyöhön, mm. viimeisessä Sakkolan juhlassa hän esitti katkelman näytelmästä Opri. Lehtemme yhtyy onnitteluihin.

50 vuotta täytti 11. 9. 1966 emäntä Laina Huuska Pirkkalan Aniassa, syntynyt Metsäpirtin Kirvesmäellä. Hän on avustanut mm. lehteämme monilla sisältörikkailla runoilla.

50 vuotta täytti 27. 7. Pentti Koiranen Lempäälän Kelhossa, syntynyt Sipiänmäeltä.

50 vuotta täytti 24. 10. Tauno Nuora Hausjärvellä, syntynyt Peltäjärvellä.

lasi varpaille, silloin itku silmissä siirryttiin syrjemmälle. Harjaukolia — laukun kantajalta — ostettiin porukassa, meitä oli kolme toisia, huuliharppu. Me toiset sitten kuuntelimme kun hän soitti Maikkia, taisi olla Uosukaisen Antin polkka ja me kaverit lauloimme mukana.

Eikä ne pojat siitä Maikista huoli kun Maikilla ei ole hampaita.

On sillä Maikilla sika sika sika ja karsina täynnä lampaista.

Oltiin rentoja poikia kuten isommatkin, joilta laulun olimme oppineet.

Vuodet kulkivat. Manulla oli jo haitari ja soitti tansseissa nyt täysin palkein Kulkurin valssia ja me kaverit kumarsimme: Tule kanssamme tanssiin tyttö ohoi. Huuliharppua ei Manu koskaan unohtanut, ei kotiin jättänyt kun tanssihin lähdettiin.

~~~~~

Vainajia

Hilja Kuisma os. Lehtonen kuoli Lempäälässä 7. 8. 1966, syntynyt Sakkolassa 23. 4. 1886.

Väinö Karja kuoli 4. 8. 1966 Vilpulaassa, syntynyt 13. 3. 1903 Sakkolan Kaarnaajoella.

Aapram Meskanen kuoli 18. 7. 1966 Orivedellä, syntynyt Sakkolan Kaarnaajoella 1. 10. 1901.

Mikko Pitkänen kuoli 5. 9. 1966 Huhtamossa, syntynyt Sakkolassa 21. 4. 1926.

Kerrankin, muistan, oltiin Nurmi-järvellä, taisi olla häät. Pökin tupa oli täysi, soi haitarit ja viulut. Oli humua ja tappelun hierontaa. Nurmi-järvelläiset häät sykkivät aitona kylän juhla. Me vieraan kylän poikina siirryimme syrjemmälle, mitä se tappelu meille kuului, läksimme jäähyille. Oli kuutamo ja kummallakin tyttö. Siinä Tainojan sillalla pysähdyimme, kaiteeseen nojaten katsoimme miten kuunsilta kulki yli järven. Silloin Manu taas veti harpun esille ja elokuun lämpöiseen yöhön soi Taikayön valssi, ei siinä sanoja tavrittu. Sävel tulkitsi nuorten sydänten kaipuun. Mutta herkimällä hetkellä juuri nytkähti — rusahti — kaatui siilankaide jokeen — romanssi särkyi.

Niin on monta kertaa särkynyt. Armoton kohtalo on heittänyt meidät kauvaksi Karjalan mailta. Nuhraantuneina, vuosien kolhut tuntien istumme nyt tässä tien poskessa, katsoen miten nykyaika kiittää ohitse kiiltävin autoin.

Kysyn muun tarinan ohella Manulta.

— Vieläkö on tullut soitelluksi huuliharppulla?

— Onhan aina ratoksi tullut soiteltua.

Siellä taskussa se oli nytkin, oti esille, varovasti huulille asetti, alkoi tulla Vesivehmaan jenkkaa.

Niin me vietimme Sakkolan juhlaa, muistojen juhlaa, me kaksi lapsuuden kaveria. **Viki**

Viisi palveluvalmista konttoriamme: Lempäälässä, Viialassa, Kuljussa, Sääksjärvellä ja Sääjässä ovat käytettävissänne varoja sijoittaessanne, edullisesti, myöskin tarvitessanne luottoa tarpeisiinne. Kääntykää luottamuksellisesti puoleemme kaikissa raha-asioissanne.

MAASEUTUVÄKI

Lempäälän-Viialan Osuuskassa

KIHUPYHÄ HELSINGISSÄ

Sakkola-Seura järjestää perinteelliset kirkkojuhlat Helsingin Tuomiokirkossa ja Seurakuntatalissa 15-16. 10. 1966.

Tuomiokirkossa lauantaina 15. 10. klo 19.00 ehtoollisjumalanpalvelus. Rippisaarnan pitää rovasti Joonas Laurila.

Tuomiokirkossa sunnuntaina 16. 10. klo 10.00. Tuomiorovasti Eino Sares saarnaa. Tuomiokirkon kuoro kanttori Pajamon johdolla.

Sunnuntairippikirkon jälkeen jatkuvat kirkkojuhlat Tuomiokirkkoseurakunnan Seurakuntatalissa Meritullintori 3, III kerros. Ohjelmassa puheita ja musikkiesityksiä, esiintyjinä mm.

opettaja Albert Laamanen

rovasti Joonas Laurila

mus.irehtöörin Aaro Lehmusvuori ja Antti Kuisma

opiskelija Timo Erkama

Sakkolalaiset kautta Suomen, tervetuloa Sakkola-kihuihin Helsinkiin!

Sakkolan juhlista sananen

Juhlajumalanpalvelus Viialan kirkossa muodostui mieliinpainuvaksi Sakkolan juhlaiksi, koska siellä ohjelma oli järjestetty niin sakkolalaiseen malliin että luuli olevansa Sakkolan kirkossa. Saarnavirttä veisatessa melkein odotti pastori Viikmannia saarnatuoliin se kun oli hänen pitkäaikainen virensä, vaan ro- vasti Liesmaa sieltä tulikin ja u- tulla kirkkaalla äänellään toivotti sakkolalaiset tervetulleiksi. Hän tiesi puhua aivan niitä asioita, joita sakkolalaiset odottivat. Hän on kuin Sakkolan oma poika niin kyllä hän meidän tarpeemme tiesi. Olen suu- resti kiitollinen rovasti Liesmaalle. Toivon vain että kävisitte useammin meidän juhliissamme. Luulen muit- tenkin toivovan samoin.

Tunnelma pysyi yhtä korkeana hautausmaallakin. Siellä oli juhla- toimikunta valmistanut juhla- van ohjelman, jota musiikkia ja puheita yleisö mielenkiinnolla seurasi. Siellä sankaripatsaalla puhuja muisti vielä sen kultakirjaimilla piirretyn värssyn, joka oli kirjoitettu Sakkolan sankaripatsaan yhteen si- vuun, joka sieltä lähtiessä oli hä- väistynä kaadettu, mikä ei tehnyt aseveljeen lohduttavaa vaikutusta syystä kun kaikkia sen alla lepää- viä veljiä olin sinne saattamassa.

Koululla juhlat sujuivat hyvin, siellä näki nuorta sakkolalasta pol- vea esiintymässä. Kiitos teille vanu- kat. Musiikista huolehtii soittokun- ta. Samoin Sakkolan entiset kan- torit antoivat arvokkaita esityksiä useampia, joita yleisö kuunteli ty- dytyksellä. Kiitokset iankaikkiselle Oprille, joka vei osan entiseen ta- paan. Kaikille suurempien juhlien pitäjille varoitin, älkää ottako kuu- lolaitteita ilman takuuta sillä ne pilaavat koko juhlat. Eteisessä ja toisissa huoneissa ei nytkään kuul- lut mitään ja paljon teki häiriötä juhlasalissakin. Juhlapuhe on juh- lien kohokohta ja se aina koetetaan juhliin hankkia senverran arvoval- tainen ja arvokas että sillä olisi kansalle jotain tärkeää sanottavaa. Minä olen käynyt kaikissa Sakkolan juhlissa ja olen aina lähtenyt tyy- tyväisenä kotiin että puhuja on ol- lut ajan tasalla ja yleisö tyyty- väinen. Vaan tämä juhla oli aivan pettymys, sillä puhuja oli aivan vie- raalla asialla, paasasi poliittisen puheen aina Vietnamia ja rautesi- ripun takaisia maita myöten.

Olen pahoillani kun ei enää pitä- jäjuhlakaan saa eroitetuksi poli- tiikasta. **Aku**

TOIMITUKSEN LISÄYS

Kirjoituksen loppu oli niin ko-

Kaupunkimatkan piristäviä keitaita

Suurravintola ja Kustaa III,
Hämeenkatu 26

Suomen Neito,
Tuomiokirkonkatu 32

Ravintola Tuoppi, Pyynikintori 6

Linja-autoaseman ravintola

Korona-baareja kaikkialla kau-
pungissa

Tervetuloa nauttimaan kuppi
kahvia, virvokkeita
tai maukas ateriat.

Tuotanto

KIVINIEMEN NUORISOSEURAN

vuosikokous

on Lempäälässä Esteri Heinolla
9. 10. klo 12. — Tervetuloa!

Johtokunta

Suvannon Seudun asiamieskokous

on 19. 10. klo 11 Tampereella Tuo-
tannon ravintolassa. Kaikki lehtem-
me asiamiehet tervetulleita.

vaa tekstiä ettemme voineet sitä julkaista. Toivottavasti tämäkin toi- jo riittävän selvästi esiin kirjoitta- jan näkökannan. Kun lehtemme tahtoo pysyä erossa kaikista poliit- tisista riitakysymyksistä niin emme julkaise enää muuta tätä asiaa kos- kevaa.

VESILAHDEN
OSUUSKASSA

*joustavaa
pankkipalvelua*

**Viialan
Kirjapaino**

*... Teidänkin
luottamuksenne
arvoinen*

SUVANNON- SEUTU

Suvannon ympäristön kotiseutu-
lehti, ilmestyy 1966 6 kertaa
vuodessa.

Tilaushinta 4 mk vuosikerta.

Ilmoitushinnat 1 mk palstam.

Vakinaisista ilmoituksista alen-
nus.

Toimituksen ja konttorin osoite
Viiala 6

Puhelin Viiala 397.

Postisiirtotili 47-30 763.

Vastaava toimittaja livari Kar-
panmäki.

Toimituskunta Yrjö Raaska, Vik-
tor Ryyppö, Helmi Uosukai-
nen, Matti Riikonen ja Uno
Pulakka.

TAMPEREEN SEUDUN
OSUUSKASSA

- JOUSTAVAN PALVELUN PANKKI -

KAIKKI SÄHKÖASIAT

voimme toimittaa edullisesti

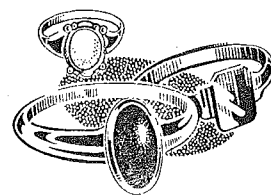
KANNATTAA AINAKIN KYSYÄ!

RAASKAN SÄHKÖLIKE

A-RYHMÄN SÄHKÖURAKOITSIJA

VESILAHTI
Puh. 78 541

VALKEAKOSKI
Puh. 41 810

Aitoa kultaa

Virallisin kultanleimoin merkittyjä, kauniit
klassilliset mallit ja huomattava mitkä
edulliset hinnat!

Nyt Teillä on tilaisuus hankkia itsellenne aitoja aina arvonsa säilyt-
täviä kultakoruja edullisesti - käyttäkää tilaisuutta hyväksenne!

K. Paukku

Nokia - Postia vastapäätä - Puh. 10 731

LEMPÄÄLÄN PELTITYÖ

OM. V. RIIKONEN

☎ TAMPERE 74 330

► SUORITTAI KAIKKEA RAKENNUSALAN PELTITOITA ◀